

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.36.2019.KN.15

Warszawa, dnia 3 lipca 2019 r.

Wydział Ochrony Środowiska
i Infrastruktury Techn. G.M. Pruszków
wpłynęła dnia 2019-07-19
nr. ewid. 1550

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.), dalej *Kpa*, w związku z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r., poz. 2081 ze zm.), dalej *ustawy OOS*, po rozpatrzeniu odwołania Arkadiusza Możdżyńskiego z dnia 31 stycznia 2019 r., od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: WOOŚ-II.420.145.2018.OLN.20, wydanej na wniosek Prezydenta Miasta Pruszkowa, reprezentowanego przez pełnomocnika – Tomasza Michnowicza, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa wiaduktu łączącego ul. Grunwaldzką z ul. Warszawską w Pruszkowie”,

1. uchylam punkt 2.8 decyzji w brzmieniu:

„należy stosować sprzęt sprawny i urządzenia w dobrym stanie technicznym, ewentualne naprawy sprzętu budowlanego przeprowadzać poza terenem inwestycji w specjalnych stacjach serwisowych;”

i w tym zakresie orzekam:

„należy czyścić nawierzchnię wykonanej drogi co najmniej dwukrotnie w ciągu roku w celu utrzymania jej parametrów akustycznych;”;

2. w pozostałym zakresie utrzymuję decyzję organu I instancji w mocy.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie (dalej jako RDOŚ w Warszawie), na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. „l”, art. 84 ust. 1 i 1a oraz art. 85 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 *ustawy OOS*, a także § 3 ust. 1 pkt 60 *rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. z 2016 r., poz. 71), dalej *rozporządzenie RM*, oraz art. 104 i 108 *Kpa*, ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa wiaduktu łączącego ul. Grunwaldzką z ul. Warszawską w Pruszkowie”, a także nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

W dniu 31 stycznia 2019 r. (data stempla pocztowego) odwołanie od ww. decyzji wniósł Arkadiusz Możdżyński (dalej jako Skarżący), któremu przysługuje przymiot strony ze względu na posiadany interes prawny. Decyzja RDOŚ w Warszawie z dnia 31 grudnia 2018 r. została doręczona stronom poprzez obwieszczenie, na podstawie art. 49 *Kpa* w związku z art. 74 ust. 3 *ustawy OOS*. Obwieszczenie RDOŚ w Warszawie z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.21, informujące strony o wydaniu powyższej decyzji, zostało upublicznione:

- w dniu 2 stycznia 2019 r. na tablicy ogłoszeń Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie;
- w dniu 8 stycznia 2019 r. na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Piastów;
- w dniu 11 stycznia 2019 r. na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Pruszków.

W myśl art. 49 § 2 *Kpa* należy uznać, że, decyzja RDOŚ w Warszawie z dnia 31 grudnia 2018 r. została doręczona stronom postępowania w dniu 24 stycznia 2019 r. Arkadiusz Możdżyński wniósł zatem odwołanie w terminie określonym w art. 129 § 2 *Kpa*, co przyniosło skutek w postaci wszczęcia postępowania odwoławczego.

Odwołanie Arkadiusza Możdżyńskiego dotyczyło zaskarżenia decyzji z dnia 31 grudnia 2018 r. w całości, a także zawierało sprzeciw wobec nadania przedmiotowej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Skarżący powołał się na art. 142 *Kpa*, wnosząc o kontrolę postanowienia organu I instancji z dnia 8 sierpnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.15, o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. Ponadto wnoszący odwołanie wskazał na naruszenie art. 7, 77 i 107 *Kpa* oraz art. 85 *ustawy OOS* i sformułował zarzuty dotyczące:

1. wydania decyzji wyłącznie na podstawie danych dostarczonych przez inwestora;
2. braku odniesienia się do przedsięwzięć powiązanych z przedmiotową inwestycją;
3. braku odniesienia się do analizy natężenia ruchu pojazdów przedstawionej przez Skarżącego;
4. braku spełnienia przesłanek uzasadniających nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności;
5. braku dopuszczenia Stowarzyszenia Wspólna Sprawa do udziału w przedmiotowym postępowaniu;
6. braku odniesienia się do wniosku o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej.

Pismem z dnia 31 stycznia 2019 r. (zatytułowanym przez wnoszących, jako odwołanie), Stowarzyszenie Wspólna Sprawa, dalej jako Stowarzyszenie, wniosło o dopuszczenie do udziału w postępowaniu odwoławczym. Pismo zostało rozpatrzone przez GDOŚ, jako wniosek organizacji społecznej dotyczący skutecznie wszczętego postępowania odwoławczego. Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2019 r., znak: DOOS-WDS/ZOO.420.36.2019.KN.1, GDOŚ dopuścił Stowarzyszenie do udziału w postępowaniu na prawach strony, w związku z czym przedstawione w nim argumenty dotyczące zaskarżonej decyzji stanowią element materiału dowodowego przedmiotowej sprawy.

Odwołanie Arkadiusza Możdżyńskiego i przedstawiona w nim argumentacja pokrywa się z zarzutami wynikającymi z pisma Stowarzyszenia z dnia 31 stycznia 2019 r. Strona i Stowarzyszenie wnoszą o uchylenie decyzji z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.20, w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska (dalej jako GDOŚ) dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego i rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Wniosek o wydanie zaskarżonej decyzji został złożony w dniu 9 marca 2018 r., w imieniu Prezydenta Miasta Pruszkowa, przez Pełnomocnika – Tomasza Michnowicza. Wniosek dotyczy przedsięwzięcia polegającego na budowie wiaduktu drogowego, przebiegającego nad linią kolejową, wraz z częściową przebudową niektórych ulic w rejonie wykonania obiektu. Do ww. wniosku załączono dokumenty wymienione w art. 74 *ustawy* OOS, w tym pełnomocnictwo udzielone przez uprawnioną osobę, wraz z potwierdzeniem wniesienia opłaty skarbowej. Dokumenty, o których mowa w art. 74 *ust.* 1b *ustawy* OOS, zostały przedłożone wraz z pismami z dnia 13 sierpnia 2018 r. oraz z dnia 4 października 2018 r.

Organ I instancji ustalił, że przedsięwzięcie zalicza się do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 3 *ust.* 1 pkt 60 *rozporządzenia* RM. RDOŚ w Warszawie określił swoją właściwość do wydania zaskarżonej decyzji, powołując się na art. 75 *ust.* 1 pkt 1 lit. „l” *ustawy* OOS, dotyczącego przedsięwzięć „*dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub podmiot od niej zależny*”. W przedmiotowym przypadku, wnioskodawcą jest Prezydent Miasta Pruszkowa, będący organem wykonawczym jednostki samorządu terytorialnego – Gminy Miasta Pruszków. GDOŚ zauważa ponadto, że właściwość RDOŚ w Warszawie wynika również z art. 75 *ust.* 1 pkt 1 lit. „b” *ustawy* OOS, dotyczącego „*przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych*”. Inwestycja będzie prowadzona m.in. w granicach nieruchomości o nr ewid. 75/54 i 75/57, które należą do kolejowych terenów zamkniętych, zgodnie z załącznikiem do Decyzji Nr 3 Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 24 marca 2014 r. *w sprawie ustalenia terenów, przez które przebiegają linie kolejowe, jako terenów zamkniętych* (Dz. Urz. MInR. 2014, poz. 25 ze zm.). Należy zatem ocenić, że organ I instancji dokonał prawidłowej kwalifikacji przedsięwzięcia oraz prawidłowo określił swoją właściwość do wydania przedmiotowej decyzji. Tym samym, na podstawie art. 127 § 2 *Kpa* w związku z art. 127 *ust.* 3 *ustawy* OOS, GDOŚ jest organem właściwym do rozpatrzenia przedmiotowego odwołania.

Organ I instancji, w pismach: z dnia 27 marca 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.3 oraz z dnia 20 kwietnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.5, wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia Karty informacyjnej przedsięwzięcia (dalej jako KIP). Wyjaśnienia zostały przedłożone wraz z pismami z dnia 16 kwietnia 2018 r. oraz 30 kwietnia 2018 r.

RDOŚ w Warszawie przed wydaniem postanowienia w sprawie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko uzyskał wymagane opinie organów, o których mowa w art. 64 ust. 1 *ustawy* OOS. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Pruszkowie, pismem z dnia 30 maja 2018 r., znak: NZ.451.9.2018.3040.131, wyraził opinię o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Po przeanalizowaniu akt sprawy, takie stanowisko podzielił również Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie, pismem z dnia 5 lipca 2018 r., znak: WA.RZŚ.436.1.151.2018.IK.2.

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.15, organ I instancji stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. RDOŚ w Warszawie wskazał również na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagań z zakresu ochrony środowiska i zmniejszania uciążliwości dla terenów sąsiednich. Jako uzasadnienie wydanego postanowienia, uwzględniając uwarunkowania określone w art. 63 ust. 1 *ustawy* OOS, wskazano m.in. na:

1. brak ryzyka pogorszenia aktualnego stanu środowiska w wyniku realizacji przedsięwzięcia;
2. brak znaczącego wpływu na bioróżnorodność tego obszaru;
3. brak znaczącego wpływu na jakość powietrza w rejonie inwestycji;
4. zwiększenie płynności i bezpieczeństwa ruchu drogowego w wyniku przebudowy układu komunikacyjnego;
5. brak zagrożenia dla najbliższych położonych obszarów Natura 2000 oraz innych form ochrony przyrody;
6. brak zagrożenia nieosiągnięcia celów środowiskowych dla jednolitych części wód;
7. ograniczenie zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia do najbliższego otoczenia miejsca jego realizacji.

Organ I instancji, w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, informował strony o podejmowanych czynnościach na podstawie art. 49 *Kpa* tj. poprzez zamieszczanie obwieszczeń na tablicy ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej RDOŚ w Warszawie, oraz na tablicach ogłoszeń Urzędach Miast Pruszków i Piastów, a także przed wydaniem decyzji, poinformował strony na podstawie art. 10 *Kpa* o możliwości złożenia ewentualnych uwag lub wniosków.

Z prawa do czynnego udziału w postępowaniu skorzystała jedna ze stron – Pan Arkadiusz Możdżyński, będący właścicielem nieruchomości o nr ewid. 335/4, obręb 0010, gmina Pruszków, znajdującej się w obszarze oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia. W toku postępowania na etapie I instancji, Skarżący pismami z dnia: 19 września, 1 października oraz 11 grudnia 2018 r., przedstawił liczne uwagi dotyczące dokumentacji przedmiotowej sprawy. Arkadiusz Możdżyński zarzucił, że w KIP błędnie oceniono możliwość kumulacji oddziaływań od przedmiotowego przedsięwzięcia z innymi inwestycjami drogowymi, co skutkuje niedoszacowaniem rzeczywistego natężenia ruchu pojazdów.

W uzasadnieniu decyzji z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.20, RDOŚ w Warszawie odniósł się do uwag przedstawionych przez Arkadiusza Możdżyńskiego w przedmiotowym postępowaniu. Zdaniem organu I instancji, KIP została sporządzona

w sposób odpowiadający wymaganiom wynikającym z art. 62a *ustawy OOS*, a zatem może stanowić podstawę do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. RDOŚ w Warszawie podkreślił, że została również przeanalizowana możliwość wystąpienia oddziaływań skumulowanych, a poza tym, w sentencji przedmiotowej decyzji zobowiązano inwestora do realizacji działań służących minimalizacji oddziaływania hałasu. Organ I instancji wskazał ponadto, że przedsięwzięcie, dla którego nie złożono jeszcze wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie może być uwzględniane w analizie oddziaływań skumulowanych dla przedmiotowej inwestycji.

Po przeprowadzeniu weryfikacji przedłożonej dokumentacji, organ II instancji uznał, iż wymaga ona uzupełnienia i wyjaśnienia zawartych w niej informacji. W związku z powyższym, GDOŚ skierował do inwestora wezwanie z dnia 9 kwietnia 2019 r., znak: DOOŚ-WDS/ZOO.420.36.2019.KN.2, celem uzupełnienia KIP zgodnie z art. 62a ust. 1 *ustawy OOS*, w zakresie oceny ryzyka wystąpienia katastrofy naturalnej lub budowlanej. W odpowiedzi na ww. wezwanie, inwestor przedstawił wyjaśnienia dotyczące powyższej kwestii przy piśmie z dnia 18 kwietnia 2019 r. i wskazał, że wiadukt może ulec katastrofie budowlanej na skutek przyjęcia błędnych założeń projektowych, niepoprawnego wykonania konstrukcji obiektu, kolizji z istniejącą infrastrukturą komunalną lub w wyniku ekstremalnych zjawisk pogodowych. Inwestor jednocześnie zadeklarował, że w celu przeciwdziałania ww. zdarzeniom projekt wiaduktu został opracowany przez osoby posiadające uprawnienia budowlane, w sposób zgodny z obowiązującym prawem i normami, a konstrukcja zostanie wykonana z użyciem materiałów dopuszczonych do stosowania w budownictwie. Wyjaśnienia te potwierdzają brak znaczącego ryzyka negatywnych oddziaływań w związku z możliwością wystąpienia katastrofy budowlanej.

Mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do kwestionowanej decyzji, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia organu I instancji, GDOŚ dostrzegł, wymagające skorygowania, uchybienie w decyzji RDOŚ w Warszawie z dnia 31 grudnia 2018 r.

W związku z powyższym organ II instancji uchylił punkt 2.8 kwestionowanej decyzji i w tym zakresie orzekł jego nowe brzmienie (pkt 1 niniejszej decyzji). Organ I instancji nie powinien formułować warunków nakładających obowiązek przestrzegania przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. *w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy* (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zm.), gdyż inwestor i tak jest zobowiązany do postępowania zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi. Wpisywanie w sentencji decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków, do których przestrzegania inwestor jest zobowiązany przepisami prawa, jest nie tylko zbędne, ale również, w przypadku zmiany przepisów, może doprowadzić do zobligowania wnioskodawcy do działania wbrew literze prawa. Oczywistym jest, że realizacja oraz funkcjonowanie danego przedsięwzięcia powinny spełniać stosowne uwarunkowania zawarte w przepisach szczególnych. Również decyzja

o środowiskowych uwarunkowaniach powinna zawierać uwarunkowania ustanawiane indywidualnie dla rozpatrywanego przedsięwzięcia w celu ograniczenia lub zapobiegania jego negatywnych oddziaływań na środowisko, na tle obowiązujących już przepisów szczegółowych. Znajduje to potwierdzenie również w orzecznictwie sądów administracyjnych: „Prawodawca, przyznając organom administracji kompetencje do określenia warunków realizacji inwestycji i zakreślając cele wydania decyzji, powierzył organom administracji określony zakres władzy uznaniowej odnośnie kreowania zakażów i warunków, wykraczających poza wynikające z konkretnych przepisów szczególnych, o ile służą one realizacji wskazanych ustawowo celów.” (Wyrok WSA w Warszawie, sygn. IV SA/Wa 2358/07).

Uchylając punkt 2.8 zaskarżonej decyzji, GDOŚ orzekł jednocześnie o konieczności czyszczenia nawierzchni projektowanej drogi, co najmniej dwukrotnie w ciągu roku. Nałożenie tego rodzaju wymagania jest niezbędne ze względu na potrzebę utrzymania początkowych parametrów akustycznych nawierzchni typu SMA 8 oraz SMA 5, które umożliwiają obniżenie poziomu hałasu odpowiednio o 2 i 4 dB. Należy zwrócić uwagę, że brak regularnej konserwacji jezdni przyczynia się do powstawania uszkodzeń, co w następstwie prowadzi do obniżenia ochrony akustycznej terenów sąsiednich. Na konieczność prawidłowego utrzymania tego typu nawierzchni wskazują publikacje naukowe, m.in. „Nawierzchnie o obniżonej hałaśliwości na polskich drogach – wyniki badań hałasu toczenia pojazdów samochodowych”, W. Gardziejczyk, P. Gierasimiuk, M. Motylewicz, Drogownictwo, 12/2012; „Innowacyjna technologia nawierzchni drogowych o obniżonej emisji hałasu”, red. zbiorowa, Ciche drogi, 2015, Warszawa. Tego rodzaju zalecenie przedstawił również wnioskodawca w treści uzupełnienia KIP z dnia 16 kwietnia 2018 r. (str. 45).

Odnosząc się do odwołania z dnia 31 stycznia 2019 r., należy zwrócić uwagę, że Arkadiusz Możdżyński i Stowarzyszenie, dalej jako Skarżący, wnieśli o kontrolę (na podstawie art. 142 *Kpa*) postanowienia RDOŚ w Warszawie z dnia 8 sierpnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.10, stwierdzającego brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. Zdaniem Skarżących, zarówno RDOŚ w Warszawie, jak i PPIS w Pruszkowie nie dokonały samodzielnej analizy KIP, co stanowi naruszenie art. 7, 77 i 107 *Kpa*. Odwołujący się przekonują, że „wady Postanowienia oraz opinii Inspektora przeniknęły do uzasadnienia Decyzji”. W opinii GDOŚ, nie można jednak zgodzić się z argumentami przedstawiającymi konieczność uchylecia powyższego postanowienia poprzez wydanie decyzji organu II instancji. W rzeczywistości bowiem, RDOŚ w Warszawie, zgodnie z dyspozycją art. 65 ust. 3 *ustawy OOS*, przedstawił uzasadnienie zajętogo stanowiska, dokonując wyczerpującej, łącznej analizy kryteriów przedstawionych w art. 63 ust. 1 *ustawy OOS*, a także wskazał na konieczność uwzględnienia w decyzji warunków i wymagań w zakresie ochrony środowiska. GDOŚ nie podziela opinii Skarżących, zgodnie z którą organ I instancji nie dokonał analizy materiałów przedłożonych w przedmiotowej sprawie. Należy zwrócić uwagę, że zarówno PPIS w Pruszkowie, jak i RZGW w Warszawie, zajmujące stanowisko w przedmiotowej sprawie, dysponowały pełnym materiałem dowodowym przekazanym przez organ prowadzący postępowanie w I instancji. Zajęcie jednakowego stanowiska przez każdy z organów opiniujących

było dla RDOŚ w Warszawie dodatkowym, istotnym argumentem do wydania przedmiotowego postanowienia.

W związku z zarzutami, należy również wyjaśnić, że w sytuacji braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, decyzja nie musiała zawierać informacji o udziale społeczeństwa w przeprowadzonym postępowaniu. Zgodnie z przywołanym przez Skarżących art. 85 ust. 2 *ustawy OOS*, „Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:

a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa, (...)

2) w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.”

Zgodnie z powyższym, RDOŚ w Warszawie nie był zobowiązany do zamieszczenia informacji o udziale społeczeństwa w uzasadnieniu przedmiotowej decyzji, ponieważ przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia nie było w tym przypadku obligatoryjne, a organ odstąpił od nałożenia na inwestora takiego obowiązku. Zdaniem GDOŚ, organ I instancji uzasadnił przedmiotową decyzję w sposób prawidłowy, odnosząc się do uwarunkowań określonych art. 63 ust. 1 *ustawy OOS*. Poza tym, zaskarżona decyzja spełnia wymagania zawarte w art. 107 *Kpa*, a także określone w art. 82 i 85 *ustawy OOS* w zakresie sentencji i uzasadnienia rozstrzygnięcia.

W związku z zarzutami przedstawionymi w odwołaniu od zaskarżonej decyzji oraz piśmie Stowarzyszenia dopuszczonego do udziału w postępowaniu odwoławczym, zgodnie z przytoczoną wcześniej numeracją, GDOŚ stwierdza, co następuje.

Ad. 1

Skarżący wyrażają przekonanie, że w postępowaniu prowadzonym przez RDOŚ w Warszawie miał miejsce: „brak przeprowadzenia własnych ustaleń, a oparcie się jedynie na danych inwestora, wskutek czego doszło do wydania Decyzji na podstawie niepełnych i wadliwych ustaleń faktycznych (...)”. Zdaniem odwołujących się, stanowi to naruszenie art. 7, 77 i 107 *Kpa*.

W opinii GDOŚ, powyższa argumentacja jest częściowo zasadna, ale pozostaje bez wpływu na wynik sprawy. Organ odwoławczy dostrzegł, że w wydanej decyzji RDOŚ w Warszawie wielokrotnie powołał się na zapisy KIP, nie wskazując jednoznacznie, w jaki sposób odnosi się do przedłożonych materiałów. Zdaniem GDOŚ, część uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia świadczy o naruszeniu art. 107 § 3 *Kpa*, w zakresie uzasadnienia decyzji. Dotyczy to w szczególności zbyt lakonicznego odniesienia się do skali oddziaływania inwestycji oraz możliwości jego ograniczenia (str. 8 – 9 zaskarżonej decyzji). Organ II instancji, przedstawiając dodatkowe informacje odnoszące się do tej kwestii, wskazuje, że obliczony zasięg

ponadnormatywnej emisji hałasu pochodzącej od niniejszej inwestycji sięga maksymalnie 30 m od osi projektowanej drogi, a uwzględniając zastosowanie zabezpieczeń akustycznych, spada poniżej 20 m, licząc od osi jezdni. Zastosowanie nawierzchni o obniżonej emisji akustycznej przyczyni się do zmniejszenia emisji hałasu na poziomie od 0,9 do 3,6 dB, w zależności od lokalizacji punktu pomiarowego oraz zastosowanego rodzaju nawierzchni. W pkt 3 decyzji z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: WOOŚ-II.420.145.2018.OLN.20, Inwestor został zobligowany do zastosowania takich nawierzchni na całej długości projektowanej inwestycji.

Na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego GDOŚ uznaje sposób rozstrzygnięcia sprawy za prawidłowy. Organ I instancji w prowadzonym postępowaniu dopełnił obowiązków wynikających z dyspozycji zawartej w art. 7 Kpa: „*W toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.*” oraz w art. 77 ust. 1 Kpa: „*Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.*”. RDOŚ w Warszawie dwukrotnie wzywał wnioskodawcę do uzupełnienia KIP, w szczególności w zakresie ochrony przed hałasem, gospodarki odpadami, ochrony wód oraz skali i charakterystyki przedsięwzięcia, również w formie załączników graficznych i tabelarycznych. RDOŚ w Warszawie dokonał zatem oceny materiału dowodowego, nie poprzestając na materiałach przedstawionych przez inwestora we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Poza tym, jak wynika z orzecznictwa sądów administracyjnych, „*wynikający z zasady prawdy obiektywnej obowiązek organu wyczerpującego zebrania materiału dowodowego nie może oznaczać przerzucenia całego ciężaru dowodowego na organ prowadzący postępowanie, w tym nieograniczonego obowiązku poszukiwania materiałów dowodowych potwierdzających okoliczności korzystne dla strony.*” (wyrok WSA w Łodzi z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt: III SA/Łd 897/18). Skarżący nie przedłożyli przy tym żadnych opracowań (np. własnych obserwacji lub wyników pomiarów), których ustalenia mogłyby podważyć zapisy KIP. Powyższy zarzut nie stanowi zatem o konieczności uchylecia decyzji wydanej w I instancji w przedmiotowej sprawie.

Ad. 2

Arkadiusz Moźdzynski zarzucił wydanej decyzji „*brak odniesienia się do równolegle prowadzonych przedsięwzięć*”. W odwołaniu wskazane zostały materiały przedłożone w toku postępowania w I instancji, w tym rozstrzygnięcia wydane przez organy administracji oraz uchwalone dokumenty strategiczne. Zdaniem Skarżących, przedsięwzięcie rozbudowy ulic Warsztatowej i Broniewskiego w Pruszkowie oraz inwestycja rozbudowy ulic Żółkiewskiego, Ogińskiego, Barcewicza w Piastowie wymagają oceny oddziaływań skumulowanych z realizacją przedmiotowego przedsięwzięcia, w wyniku której niekorzystne oddziaływania okażą się w rzeczywistości „*decydowanie większe, niż zakłada KIP*”.

W ocenie GDOŚ, analiza możliwości występowania oddziaływań skumulowanych związanych z przedmiotowym przedsięwzięciem, została przeprowadzona w sposób prawidłowy.

Organ I instancji wezwaniem z dnia 27 marca 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.3, zobowiązał wnioskodawcę do przedstawienia dodatkowych analiz przedstawiających zasięg występowania oddziaływań akustycznych w horyzontach czasowych dla 2020 i 2030 roku, z uwzględnieniem obliczeń dla różnych kondygnacji budynków. W odpowiedzi na wezwanie, inwestor przedstawił wymagane materiały (w tym załączniki graficzne), uwzględniające również kumulację oddziaływań ze strony istniejącego układu komunikacyjnego (drogi i linie kolejowe). Na podstawie sporządzonych analiz można ocenić, że nałożone przez RDOŚ w Warszawie wymagania w zakresie ochrony akustycznej przyczynią się do zmniejszenia emisji hałasu na poziomie od 0,9 do 3,6 dB, w zależności od lokalizacji punktu pomiarowego oraz zastosowanego rodzaju nawierzchni.

Arkadiusz Możdżyński w odwołaniu z dnia 31 stycznia 2019 r. przedstawia argumenty, że realizacja przedmiotowej inwestycji przyczyni się do kumulowania oddziaływań z przedsięwzięciem pod nazwą: *„Budowa oraz rozbudowa dróg publicznych - ulic: hetmana Stefana Żółkiewskiego, Michała Ogińskiego, Stanisława Barcewicza wraz z infrastrukturą towarzyszącą w Piastowie”*, ze względu na ich powiązanie za pośrednictwem ulicy Skrajnej w Pruszkowie. W opinii GDOŚ, taka interpretacja jest jednak błędna. Należy zauważyć, że ul. Skrajna (której południowa część sąsiaduje z przedmiotową inwestycją, a część północna – z przedsięwzięciem przywołanym przez Skarżących) nie będzie podlegać przekształceniu w ramach żadnej z wyżej wymienionych inwestycji. Przytoczone przedsięwzięcia nie są zatem połączone ze sobą, a odległość pomiędzy nimi wynosi ok. 400 m. Nie istnieje więc ryzyko kumulacji oddziaływań pomiędzy tymi zamierzeniami, ponieważ obliczony zasięg ponadnormatywnej emisji hałasu pochodzącej od niniejszej inwestycji sięga maksymalnie 30 m od osi projektowanej drogi, a uwzględniając zastosowanie zabezpieczeń akustycznych, spada poniżej 20 m, licząc od osi jezdni.

Zgodnie z dyspozycją art. 62a ust. 1 pkt 11 *ustawy OOS*, KIP powinna zawierać dane o: *„przedsięwzięciach realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem”*. Powyższy zapis dotyczy zatem przedsięwzięć, które zostały już wykonane lub znajdują się w trakcie realizacji. Tymczasem, zgodnie z materiałami przekazanymi przez Arkadiusza Możdżyńskiego (Dowód 7. – przesłany wraz z pismem z dnia 1 października 2018 r.), Powiat Pruszkowski w dniu 25 września 2018 r. sporządził zapytanie ofertowe w zakresie zaktualizowania dokumentacji projektowej dla inwestycji pod nazwą: *„Przebudowa i rozbudowa drogi nr 3135W – ul. Warszłatowa i ul. Broniewskiego w Pruszkowie oraz drogi nr 3131W ul. Warszawskiej w Piastowie”*. Nastąpiło to zatem w terminie późniejszym, niż złożenie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w niniejszej sprawie. Co więcej, zgodnie z aktualnym orzecznictwem sądów administracyjnych, *„obecnie przepis definiuje przedsięwzięcie planowane jako takie, co do którego wydano decyzję środowiskową”* (wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt: IV SA/Wa 248/17). Informacje upublicznione w Biuletynie Informacji Publicznej RDOŚ w Warszawie nie potwierdzają, aby dla ww. inwestycji wydano decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach. Inwestycja, która

zostanie zrealizowana w bliżej nieokreślonej przyszłości, nie mogła być zatem brana pod uwagę przy analizie możliwości kumulacji oddziaływań.

Podsumowując, GDOŚ wskazuje, że nie ma podstaw (i dostatecznych danych), aby w ramach przedmiotowego postępowania badać i uwzględniać efekty kumulowania się oddziaływań z przedsięwzięciami wskazanymi przez Skarżących. Tego rodzaju oddziaływania skumulowane mogą podlegać ocenie w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie przedsięwzięcia „Przebudowa i rozbudowa drogi nr 3135W – ul. Warszłatowa i ul. Broniewskiego w Pruszkowie oraz drogi nr 3131W ul. Warszawska w Piastowie”, jeżeli dla tej inwestycji zostanie złożony wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. RDOŚ w Warszawie, postanawiając o braku konieczności nałożenia obowiązku oceny oddziaływania inwestycji na środowisko słusznie kierował się m.in. przesłanką wynikającą z przepisu art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. „b” ustawy OOS, która dotyczy: „powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach (...)”.

Ad. 3

Odwołujący się zarzucili również decyzji „*brak odniesienia się do wyników analizy prognozy przepływu oraz natężenia ruchu w celu prawidłowej oceny stopnia uciążliwości inwestycji i jej oddziaływania na środowisko*”. Przywołane opracowanie zostało przedłożone wraz z pismem strony z dnia 19 września 2018 (jako Dowód 6.). Zdaniem Arkadiusza Możdżyńskiego, na tej podstawie można ocenić, że „*niedoszacowane natężenie ruchu przedstawionego w KIP wynosi ponad 50 % (...). Wszelkie wyliczenia, wnioski, konkluzje, powinny opierać się wartości natężenia ruchu odpowiadające wariantowi 2., gdyż ten wariant jest wariantem realizowanym i docelowym.*”.

Opracowanie przywołane przez Arkadiusza Możdżyńskiego to „*Prognozy ruchu do dokumentacji projektowej wiaduktu drogowego w rejonie km 13+800 linii kolejowej nr 447 wraz z drogami dojazdowymi w ramach zadania inwestycyjnego "Budowa wiaduktu łączącego ul. Grunwaldzką z ul. Warszawską" w mieście Pruszków*”, dalej jako „*Prognozy ruchu*”. W dokumencie tym, na str. 40 (Rys. 19), zamieszczono prognozę natężenia ruchu w roku 2030 przy założeniu zrealizowania przedmiotowej inwestycji (wariant W1 w cytowanym opracowaniu). Natomiast na str. 43 (Rys. 22) zamieszczono analogiczną prognozę, z założeniem że zostanie zrealizowana również inwestycja pod nazwą: „*Przebudowa i rozbudowa drogi nr 3135W – ul. Warszłatowa i ul. Broniewskiego w Pruszkowie oraz drogi nr 3131W ul. Warszawska w Piastowie*”, do której odniesiono się już w niniejszej decyzji (wariant W2). Zgodnie z argumentacją Arkadiusza Możdżyńskiego, inwestor w KIP powinien swoje analizy oprzeć na prognozach odpowiadających natężeniom ruchu przewidywanym dla wariantu W2.

Zdaniem GDOŚ, nie można zgodzić się z przedstawionymi zarzutami. Analizy, które określają oddziaływanie akustyczne oraz zanieczyszczenie powietrza od przedmiotowej inwestycji, musiały zostać oparte na wariantcie W1 przedstawionym w „*Prognozach ruchu*”. **Jest to bowiem ten wariant, którego funkcjonowanie będzie bezpośrednim skutkiem realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.** Jak podkreślono w odpowiedzi na zarzut Ad. 2, to inwestor,

który będzie realizował przedsięwzięcie: „Przebudowa i rozbudowa drogi nr 3135W – ul. Warsztatowa i ul. Broniewskiego w Pruszkowie oraz drogi nr 3131W ul. Warszawska w Piastowie”, zostanie również zobowiązany do przeanalizowania oddziaływań wynikających z natężenia ruchu odpowiadającego wariantowi W2 w „Prognozach ruchu”. Jak uzasadniono powyżej, nie można w ramach bieżącego postępowania analizować kumulacji oddziaływań z inną inwestycją, która może powstać w bliżej nieokreślonej przyszłości oraz dla której nie wydano jeszcze decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad. 4

Strony postępowania wskazały, że w decyzji nastąpiło „naruszenie art. 108 k.p.a. przez dowolne nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności (...)”. Zdaniem Skarżących, „jest to działanie niedozwolone, zważywszy że wykonanie decyzji nieostatecznej ma charakter wyjątkowy, dlatego też przesłanki nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności nie mogą być interpretowane rozszerzająco, a muszą być poddawane wykładni ścieśniającej, na co wskazuje się w wyroku NSA z 24.05.1983 r., I SA 20/83”.

Organ II instancji zwraca uwagę, że w piśmie z dnia 16 czerwca 2018 r. Tomasz Michnowicz – Pełnomocnik inwestora, zwrócił się o nadanie przedmiotowej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Wnioskodawca uzasadnił swoją prośbę koniecznością „zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami” (art. 108 ust. 1 Kpa), ze względu na możliwość utraty dofinansowania ze środków Unii Europejskiej w przypadku nieterminowego wykonania inwestycji. RDOŚ w Warszawie uznał, że fakt ten dowodzi istnienia ważnego interesu społecznego i decyzji z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: WOOŚ-II.420.145.2018.OŁN.20, nadał rygor natychmiastowej wykonalności. GDOŚ zgadza się z przedstawionymi argumentami i uważa, że nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności było uzasadnione. Do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia dołączono bowiem oświadczenie Prezydenta Miasta Pruszkowa z dnia 7 lutego 2018 r., że przewidywane jest ubieganie się o środki z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014-2020 oraz Regionalnego Programu Operacyjnego dla województwa mazowieckiego na lata 2014-2020. Zgodnie z aktualnym orzecznictwem sądów administracyjnych, dotyczącym innej inwestycji drogowej, „ważny interes strony (inwestora) wiąże się z tym, iż inwestycja ta realizowana jest ze środków Unii Europejskiej, zaś uzyskanie tej decyzji z rygorem natychmiastowej wykonalności umożliwi pozyskanie środków finansowych na wykonanie tego zamierzenia jak i, co prawidłowo podniesiono w motywach zaskarżonego wyroku, wiąże się z koniecznością rozliczenia się z tych środków” (wyrok NSA z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt: II OSK 1066/15). Argumentację Inwestora, przemawiającą za nadaniem rygoru natychmiastowej wykonalności, należy zatem uznać za uzasadnioną.

Ad. 5

Skarżący przedstawili również zarzut, że nastąpiło „naruszenie art. 10 k.p.a. poprzez brak dopuszczenia skarżącego do udziału w sprawie, podczas gdy skarżący posiadał interes prawny w rozpoznaniu sprawy.”. Odwołujący się wystąpili jednocześnie o dopuszczenie do udziału w sprawie.

GDOŚ zauważa, że Arkadiusz Możdżyński, jako właściciel nieruchomości o nr ewid. 335/4, obręb 0010, gmina Pruszków, na podstawie art. 74 ust. 3a *ustawy OOS*, posiada przymiot strony w przedmiotowej sprawie, ponieważ ww. nieruchomość znajduje się w zasięgu oddziaływania rozpatrywanego przedsięwzięcia. Organy zarówno I, jak i II instancji nie zakwestionowały dopuszczalności czynnego udziału Arkadiusza Możdżyńskiego w przedmiotowym postępowaniu. RDOŚ w Warszawie, na podstawie art. 10 *Kpa*, zagwarantował stronie możliwość wypowiedzenia się na temat zgromadzonego materiału dowodowego. Ponadto, organ I instancji, w uzasadnieniu decyzji z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.20, odniósł się do uwag i wniosków przedłożonych przez Arkadiusza Możdżyńskiego.

W toku postępowania I instancji, Stowarzyszenie Wspólna Sprawa, wpisane do ewidencji stowarzyszeń zwykłych starostwa pruszkowskiego, w dniu 11 maja 2018 r. złożyło wniosek o dopuszczenie do udziału na prawach strony w toczącym się postępowaniu administracyjnym, na podstawie przepisów art. 31 *Kpa*. RDOŚ w Warszawie, pismami: z dnia 19 maja 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.9, oraz z dnia 26 czerwca 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.11, wezwał ww. organizację do uzupełnienia wniosku. Stowarzyszenie przedłożyło następujące dokumenty: statut, wniosek podpisany przez uprawnioną osobę oraz zaświadczenie ze starostwa powiatowego w Pruszkowie o wpisaniu organizacji do ewidencji stowarzyszeń zwykłych. RDOŚ w Warszawie w dniu 14 listopada 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.18, wydał postanowienie odmawiające dopuszczenia ww. stowarzyszenia do udziału w postępowaniu. Zdaniem organu I instancji, Stowarzyszenie Wspólna Sprawa nie spełniło przesłanki określonej w art. 44 ust. 1 *ustawy OOS*, zgodnie z którą organizacja powinna prowadzić „działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania”.

Odnosząc się do powyższego, GDOŚ stwierdza, że RDOŚ w Warszawie, odmawiając dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu administracyjnym, powołał się na przepis prawa, który nie mógł mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z art. 44 ust. 1 *ustawy OOS*, przytoczonym przez RDOŚ w Warszawie, „organizacje ekologiczne, które powołując się na swoje cele statutowe, zgłoszą chęć uczestniczenia w **określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa**, uczestniczą w nim na prawach strony, jeżeli prowadzą działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania”. Należy podkreślić, że przedmiotowe postępowanie nie wymagało przeprowadzenia udziału społeczeństwa, co zostało również potwierdzone przez organ I instancji w postanowieniu z dnia 8 sierpnia 2018 r., znak: WOOS-II.420.145.2018.OLN.15, stwierdzającym brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Co więcej, Stowarzyszenie w złożonym wniosku z dnia 6 maja 2018 r. zgłosiło chęć uczestnictwa w postępowaniu na podstawie art. 31 § 1 pkt 2 *Kpa*, a nie na podstawie art. 44 ust. 1 *ustawy OOS*. Należy zatem ocenić, że organ I instancji dopuścił się naruszenia zasad określonych w art. 8 *Kpa*, dotyczących pewności obowiązującego prawa i pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa, ponieważ nie rozstrzygnął o udziale Stowarzyszenia zgodnie z wnioskiem, pomijając wskazaną w nim podstawę prawną (art. 31 § 1 pkt 2 *Kpa*).

Zgodnie z aktualnym orzecznictwem sądów administracyjnych, „organ odwoławczy nie jest związany stanowiskiem organu I instancji zawartym w postanowieniu o dopuszczeniu organizacji społecznej do udziału w postępowaniu” (wyrok NSA z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt: II OSK 469/14), a zatem dopuszczenie organizacji społecznej do udziału w postępowaniu jest możliwe również w ramach postępowania przed organem II instancji. Biorąc pod uwagę wniosek Stowarzyszenia o dopuszczenie do udziału w postępowaniu na prawach strony, postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.36.2019.KN.1, GDOŚ dopuścił Stowarzyszenie Wspólna Sprawa do udziału na prawach strony w postępowaniu na etapie II instancji. Tym samym Stowarzyszenie miało możliwość (i z niej skorzystało) do aktywnego udziału w postępowaniu przed wydaniem decyzji ostatecznej w przedmiotowej sprawie.

Ad. 6

Skarżący sformułowali również tezę, że nastąpiło „*naruszenie art. 7, 77 i 107 w zw. z art. 10 k.p.a., przez brak odniesienia się do wniosku strony o przeprowadzenie rozprawy*”.

GDOŚ zauważa, że w aktach sprawy przekazanych przez organ I instancji nie znajduje się wniosek o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej. Żądanie to zostało wyrażone przez Stowarzyszenie dopiero na etapie postępowania drugoinstancyjnego, w piśmie z dnia 22 maja 2019 r. Należy jednak podkreślić, że tego rodzaju wniosek nie stanowi dla organu prowadzącego postępowanie zobowiązania do przeprowadzenia takiej rozprawy. Zgodnie z art. 89 § 1 Kpa, „*Organ administracji publicznej przeprowadzi, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa.*”. Tymczasem przepisy ustawy OOS nie nakładają na organ takiego obowiązku, a Skarżący w przedmiotowej sprawie nie wykazali również w sposób bezsporny: „*że zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania*”, ani że zachodzi sytuacja, o której mowa w art. 89 § 2 Kpa: „*organ powinien przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin.*”. Analizując drugą z ww. przesłanek, która może przemawiać za zorganizowaniem rozprawy, należy zaznaczyć, że przedmiotem niniejszego postępowania jest wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wykonaniu wiaduktu wraz z przebudową sieci drogowej. Rozpatrywanie tego rodzaju kwestii wymaga przedstawiania dowodów o charakterze złożonych analiz, np. dotyczących emisji akustycznej do otoczenia. Zarówno Stowarzyszenie, jak i inne strony postępowania są uprawnione do zasięgnięcia opinii ekspertów kompetentnych do wykonywania tego rodzaju dokumentacji i przedstawienia ich organowi prowadzącemu sprawę. Przeprowadzenie rozprawy nie jest zatem niezbędne do wyjaśnienia okoliczności przedmiotowej sprawy. GDOŚ zwraca również uwagę, że zarówno inwestor, jak i Stowarzyszenie powołują się na te same materiały dowodowe, które zostały zawarte w aktach postępowania (np. dotyczące prognozowanego natężenia ruchu pojazdów), a jedynie dokonują całkowicie odmiennej ich interpretacji. W zaistniałej sytuacji organ odwoławczy uznaje zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania decyzji w toczącym się aktualnie postępowaniu.

Przedstawiony wyżej zarzut należy zatem uznać za bezpodstawny. W opinii organu II instancji, w ramach przedmiotowej sprawy nie zachodzą przesłanki, które implikują konieczność przeprowadzenia rozprawy administracyjnej. W świetle powyższego, GDOŚ wydał postanowienie z dnia 10 czerwca 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.36.2019.KN.12, odmawiające wyznaczenia rozprawy administracyjnej w przedmiotowej sprawie.

Przed wydaniem niniejszej decyzji organ II instancji, zawiadomieniami z dnia 24 kwietnia 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ.420.36.2019.KN.6-7, poinformował strony postępowania, na podstawie art. 10 § 1 *Kpa*, o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Z prawa do czynnego udziału w postępowaniu skorzystało Stowarzyszenie Wspólna Sprawa, które pismem z dnia 22 maja 2019 r. przedłożyło następujące uwagi i wnioski:

1. wniosek o wyznaczenie rozprawy administracyjnej, ze względu na potrzebę konfrontacji argumentów Skarżącego oraz inwestora;
2. zdaniem Stowarzyszenia, brak dopuszczenia do udziału w postępowaniu na etapie I instancji stanowi naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania;
3. organizacja podtrzymuje przedstawione wcześniej zarzuty i wskazuje dodatkowo, że przedsięwzięcie polegające na rozbudowie ul. Broniewskiego w Pruszkowie przyczyni się do kumulacji oddziaływań z rozpatrywanym przedsięwzięciem.

Odnosząc się do przedstawionych wyżej uwag i wniosków, organ II instancji wyjaśnia, co następuje:

1. w opinii GDOŚ, w ramach przedmiotowej sprawy nie zachodzą przesłanki, które obligują organ do przeprowadzenia rozprawy, co zostało szerzej omówione w odniesieniu się do zarzutów odwołania (pkt 6), a także w uzasadnieniu postanowienia z dnia 10 czerwca 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.36.2019.KN.12;
2. GDOŚ nie zgadza się również z zarzutem, że w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia zasady dwuinstancyjności. Zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych, *„do istoty dwuinstancyjności należy dwukrotne merytoryczne rozstrzygnięcie jednej sprawy administracyjnej przez dwa różne organy administracji”* (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. akt: II SA/Wr 541/18). Biorąc pod uwagę, że postępowanie przed organem II instancji zostało w sposób skuteczny wszczęte na skutek wniesienia środka odwoławczego przez Arkadiusza Moźdzysłskiego, a Stowarzyszenie dopuszczono do udziału w nim na prawach strony, nie doszło do naruszenia niczych praw przed wydaniem decyzji ostatecznej, w tym również prawa stron postępowania do dwukrotnego rozpoznania przedmiotowej sprawy. W ocenie GDOŚ, brak dopuszczenia Stowarzyszenia Wspólna Sprawa do udziału w postępowaniu prowadzonym przez RDOŚ w Warszawie (co miało miejsce w związku z wadliwym postanowieniem z dnia 14 listopada 2018 r., znak: WOOŚ-II.420.145.2018.OŁN.18), nie może być przesłanką do usunięcia zaskarżonej decyzji z obrotu prawnego.

W tym miejscu należy również podkreślić, że uznanie argumentów Stowarzyszenia w przedmiocie dopuszczenia do udziału w postępowaniu na prawach strony, a także

obowiązek rozpatrzenia uwag i wniosków złożonych na etapie postępowania drugoinstancyjnego, nie implikuje konieczności uwzględnienia przedstawionych uwag. Bezsporne jest, że „rozpatrzenie” uwag stron lub społeczeństwa nie jest równoznaczne z ich uwzględnieniem i zrealizowaniem. Zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych, sprzeciw społeczności lokalnej w stosunku do konkretnego przedsięwzięcia nie może być jedyną podstawą do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por. wyroki: WSA w Białymstoku z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt: II SA/Bk 464/18; WSA w Szczecinie z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt: II SA/Sz 1035/12; NSA z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt: II OSK 608/15; NSA z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt: II OSK 2113/16). Wobec powyższego, brak uwzględnienia postulatów Stowarzyszenia Wspólna Sprawa, nie może stanowić o konieczności uchylenia decyzji wydanej przez organ I instancji w przedmiotowej sprawie.

3. Jak podkreślono już wcześniej w odpowiedzi na zarzuty podniesione w treści odwołania od decyzji wydanej przez RDOŚ w Warszawie, dla przedsięwzięcia pod nazwą: „*Przebudowa i rozbudowa drogi nr 3135W – ul. Warszłatowa i ul. Broniewskiego w Pruszkowie oraz drogi nr 3131W ul. Warszawska w Piastowie*”, nie wydano decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Nieznany jest zakres tego przedsięwzięcia i nie ma dostatecznych danych na temat jego oddziaływania na środowisko, a zatem nie jest to inwestycja, która może być brana pod uwagę przy ocenie kumulacji oddziaływań. Potwierdza to m.in. z aktualne orzecznictwo sądów administracyjnych: „*obecnie przepis definiuje przedsięwzięcie planowane jako takie, co do którego wydano decyzję środowiskową*” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt: IV SA/Wa 248/17).

Podsumowując, analiza akt sprawy, w tym materiałów dostarczonych przez Skarżących, prowadzi do konkluzji, że przedstawione zarzuty i żądania nie mogą zostać uwzględnione. Przywołane przez odwołujących się argumenty nie są wystarczającymi przesłankami do uchylenia decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. W opinii GDOŚ, nie występuje konieczność nałożenia na Inwestora obowiązku przedłożenia Raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i zapewnienia udziału społeczeństwa w postępowaniu. Ponadto, zgodnie z aktualnym orzecznictwem administracyjnym, podważenie ustaleń zawartych w KIP może nastąpić „*poprzez przedstawienie nowej analizy uwarunkowań środowiskowych (sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy karty informacyjnej przedsięwzięcia), z której wynikałyby wnioski pozostające w sprzeczności do tych zawartych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia.*” (wyrok NSA w Warszawie z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt: II OSK 713/16).

Wobec powyższego, orzeczono jak w sentencji.

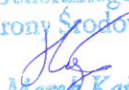
Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Strona może wnieść skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.), dalej *Ppsa*. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa), w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji.

Wnosząc skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 230 *Ppsa* w związku z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. *w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2193 ze zm.), strona zobowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi.

Strona, jak wynika z art. 239 *Ppsa*, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Stronie, zgodnie z art. 243 *Ppsa*, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych.

Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępcę Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska

Mariusz Kajs

Otrzymują:

- 1) Tomasz Michnowicz -- Pełnomocnik Prezydenta Miasta Pruszkowa,
- 2) Arkadiusz Możdżyński,
- 3) Stowarzyszenie Wspólna Sprawa,
- 4) Strony postępowania – na podstawie art. 49 *Kpa*,
- 5) a/a.

Do wiadomości:

- 1) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie, ul. Sienkiewicza 3, 00-015 Warszawa,
- 2) Urząd Miasta Pruszków, ul. Kraszewskiego 14/16, 05-800 Pruszków,
- 3) Urząd Miasta Piastów, ul. 11 listopada 2, 05-820 Piastów.